

РЕВ.;ЕНА.;Е

№ 7 гр. С.Е;ф.я, 04.01.2022 г.

В ИМ.О НА НАРОДА

СОФА.;ЙСКА.; РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в

□.F;D.;□.1;□.B;□.;□.;□.D;□.E; заседание на
□.E;с□.5;□.C;□.D;□.0;□.4;□.5;с□.5;т□.; □.D;□.E;□.5;□.C;□.2;р□.;
□.F;р□.5;□.7; □.4;□.2;□.5; х□.;□.B;я□.4;□.; □.4;□.2;□.0;□.4;□.5;с□.5;т □.;
□.F;ър□.2;□.0; □.;□.E;□.4;□.;□.D;□.0; в следния състав:

СЪДИЯ: Цв. М. М.

при участи.о на секр.аря Т. Ц. Й. Ц.
като разгледа докладваното от Цв.
М. М.

А.;р□.0;□.6;□.4;□.0;□.D;с□.A;□.E;
□.4;□.5;□.B;□.E; №
202111101.960. по описа за 2021
година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 1.1, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР /в сила от 2..11.2014 г./ за заплащане на сумата от 1 020 лв., представляваща легова равностойност на полагаща се на ищеца и неосигурена от отв.ника храна за периода от 01.10.2020 г. до 1..06.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 06.07.2021 г. до окончателното плащане.

Ищецът С. ЦВ. Р. твърди, че в периода от 01.10.2020 г. до 1..06.12021 г. е заемал длъжност на държавен служител при отв.ника „МВР“, а именно: „държавен инспектор“ в отдел 01 „Контрол на управленската дейност в структури на територията на Ю. Б.“ при дирекция „И.“ - МВР, по.и ко.о на основание чл. 1.1, ал. 1 ЗМВР, вр. чл. 4 от Наредба № .121з-77. от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или леговата □ равностойност на служителите на МВР има право да получава леговата равностойност на неосигурена храна в размер на 120 лв. Поддържа, че същата се заплаща ежемесечно заедно със заплатата след изтичане на съотв.ния календарен месец, като на 1..06.2021 г. му е връчена заповед № .121 К-7660/1..06.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която служебното му правоотношение е било прекратено, на основание лч. 106, ал. 1, т. 2 и чл. 10. ЗДСл – по.и съкращаване на щата. Сочи, че разпоредбата на чл. 1.1, ал. 1 ЗМВР е приложима и по отношение на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, какъвто е бил той след 01.10.2020 г., независимо, че съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът му се урежда от ЗДСл. Допълва, че с ежемесечната заплата не му е заплащана леговата равностойност на полагащата му се и неосигурена от отв.ника храна, която за периода от 01.10.2020 г. до 1..06.12021 г. се равнява на сумата от общо 1 020 лв., по.и ко.о пр.ендира същата, ведно със

законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 06.07.2021 г. до окончателното плащане. Пр.ендира и разноси.

В срока по чл. 1.1, ал. 1 ГПК отв.никът „МВР“ е подал отговор на исковата молба, с който не оспорва, че в периода от 01.10.2020 г. до 1..06.2021 г. ищецът е заемал длъжността „държавен инспектор“ в отдел 01 „Контрол на управленската дейност в структури на територията на Ю. Б.“ при дирекция „И.“ – МВР, както и, че със заповед № .121 К-7660/1..06.2021 г. на министъра на вътрешните работи служебното му правоотношение е било прекратено. Сочи, че на същия не е заплащана левова равностойност на храна, тъй като такава не му се дължи, доколкото му е определена индивидуална основна заплата, в която се включва и левовата равностойност на храната по чл. 1.1, ал. 1 ЗМВР. Заявява, че статутът на ищеца се урежда от ЗДСл, който не регламентира възможност за заплащане на левова равностойност на храна на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, какъвто той е бил. Пр.ендира и разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 2.5, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание по чл. 1.1, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР:

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличи.о на следните предпоставки: 1. служебно правоотношение с отв.ника в рамките на исковия период, по силата на ко.о е работил при него като държавен служител; 2. основани.о за дължимост на пр.ендираната сума; .. нейния размер. При установяване на посочените обстоятелства, в тежест на отв.ника е да докаже твърдяните от него възражения срещу основателността на исковата пр.енция.

С определение от 17.09.2021 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата относно наличи.о на служебно правоотношение между страните, в рамките на ко.о в периода от 01.10.2020 г. до 1..06.2021 г. ищецът С. ЦВ. Р., имащ статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, е заемал длъжността „държавен инспектор“ в отдел 01 „Контрол на управленската дейност в структури на територията на Ю. Б.“ при дирекция „И.“ – МВР при отв.ника, както и, че в рамките на същия той е полагал труда си при отв.ника. Нещо повече, така отделените за безспорни факти следват и от данните, удостоверени в писмените доказателства по делото – заповед за назначаване № .121К-9456/01.10.2020 г., заповед за прекратяване № .121К-7660/1..06.2021 г., и две издадени от Министъра на вътрешните работи, кадрова справка на ищеца, поименно щатно разписание на дирекция „И.“ при отв.ника, както и справка относно размера на основната месечна заплата на С.Р., отнасяща се за процесния период.

Не се спори още, че в рамките на исковия период отв.никът не е заплащал на ищеца левовата равностойност на храната, като спорните по делото обстоятелства касаят основно две групи обстоятелства, имащи правен характер, а именно: 1/ че в процесния период ищецът е бил държавен служител по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДСл означава ли, че статутът му се урежда единствено от ЗДСл или ЗДСл се прилага единствено, доколкото в специалния ЗМВР не са предвидени изключения, касаещи статута на лиц.о, заемащо служебно правоотношение и 2/ съобразно правната уредба на ЗМВР /в сила от 2..11.2014 г./ и подзаконовите нормативни актове относно прилаган.о на ЗМВР на кои служители на МВР се следва храна или левовата ѝ равностойност.

В случая, съдът приема, че правният статут на служителите на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР в т. ч. и ищецът С.Р. се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Действително в чл. 142, ал. 4 ЗМВР се посочва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, но тази разпоредба следва да се тълкува във връзка с изричния текст на специалния закон, а именно: чл. 1 ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предм.ния обхват за закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите,

дейностите, управлени.о и устройството на МВР и статута на служителите в него. Посочената разпоредба представлява общо положение, като дава основание останалите текстове в него да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. .о защо, разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, според която статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, също следва да се тълкува във връзка с чл. 1 ЗМВР. Следователно, общите разпоредби относно статута на държавните служители ще се прилагат и по отношение на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗДСл само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, ко.о би дерогирало общия закон. Изключван.о изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би било в противоречие с основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 1.1 ЗМВР предвижда, че на служителите на МВР се осигурява храна или левовата □ равностойност, а доколкото тя не съдържа изрично разграничение, то следва да се приеме, че такова право имат всички служители на МВР. В случая, този извод не се опровергава и от уредбата в специалната Наредба № .1213-77. от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, която в чл. 1 от предвижда, че определя условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и . ЗМВР и по § .6 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР. Това е така, тъй като законът не делегира на Министъра на вътрешните работи да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 1.1, ал. 1-. ЗМВР /ал. 4 на чл. 1.1 ЗМВР/. В този смисъл за отговор на въпроса кои лица имат право на безплатна храна или левовата □ равностойност следва да се изходи единствено и само от ЗМВР. Нещо повече, дори и да се приеме, че е налице противоречие между разпоредбата на чл. 1 от Наредба № .1213-77. от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и специалния ЗМВР, до какъвто извод съдът не достигна, то следва да се приложи разпоредбата на акта от по-висока степен, т. е. чл. 1.1, ал. 1 ЗМВР.

На следващо място, освен буквалното и граматическо тълкуване на посочената разпоредба следва да бъдат съобразени и принципите на управление на държавната служба в МВР и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност, тъй като в противен случай дългогодишни държавни служители от системата на МВР биха били поставени в неравностойно положение спрямо другите служители на МВР, които са назначени по трудово, респ. по служебно правоотношение по ЗМВР. Не би отговаряло на принципите и духа на закона тълкуване, при ко.о за сходни длъжности на лицата по трудови правоотношения се осигурява храна или се изплаща левовата □ равностойност, а на тези по служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР – не. Нещо повече, според § 69 от ПЗР на ЗМВР /в сила от 01.02.2017 г./ служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § .6 от ЗИД на ЗМВР, и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на МВР и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане на този закон в сила. Следователно, на служителите, чиито правоотношения по силата на закона се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също им се дължи левова равностойност на храната по чл. 1.1, ал. 1 ЗМВР. Или, изрично ЗМВР урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи левова равностойност за неосигурена храна. Такова следва да бъде разРЕШЕНИЕТО и и при сключван.о на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР предвид разпоредбата на чл. 1.1, ал. 1 ЗМВР и с оглед справедливото и равно тр.иране на работниците и служителите в системата на МВР.

Изложеното обосновава извод, че обстоятелството, че ищецът С.Р. е имал качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР поражда правото на същия да получи от работодателя си храна или левовата □ равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на МВР.

Несъмнено по делото се установява, че през процесния период действащи са били Наредба № .121з-77. от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и заповеди съотв.но № .121з-1464/1.12.2019 г. и № .121з-1410/0.12.2020 г., и дв.е издадени от Министъра на вътрешните работи, отнасящи се единствено за служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и . и ал. . ЗМВР. Доколкото обаче се достигна до извод, че отв.никът дължи левовата равностойност на неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, каквото качество несъмнено има и ищецът, и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, то по аналогия съотв.но приложение следва да намерят правилата именно на посочените подзаконовни нормативни актове. Размерът и доволствията, които се дължат на всички служители на МВР в това число и на С.Р., се определят ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. В случая, последните – съотв.но от .1.12.2019 г. /отнасяща се за 2020 г./ и от .0.12.2020 г. /отнасяща се за 2021 г./ са представени и при.и като писмени доказателства по делото, като същите несъмнено установяват размера на полагащата се сума за непредоставената безплатна храна, а именно: по 120 лв. месечно за целия исков период – от 01.10.2020 г. до 1..06.2021 г. Следователно, дължимото обезщ.ение за неосигурена храна за периода от 01.10.2020 г. до .1.05.2021 г. /. пълни месеца/ и 1. дни от м. Юни 2021 г. се равнява на сумата от общо 1 020 лв. По делото не се твърди, а и не се доказва отв.никът да е предоставил на ищеца храна или да е заплатил левовата равностойност на същата за процесния период, по.и ко.о с оглед принципа на диспозитивното начало, уреден в чл. 6 ГПК, предявеният иск за сумата от 1 020 лв. се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 06.07.2021 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора – цялостна основателност на предявения иск, на основание чл. 7., ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноси в размер на 400 лв. – за адвокатско възнаграждение, чи.о реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 06.07.2021 г. /л. 2 от делото/, в който е отбелязано, че същото е заплатено в брой, по.и ко.о същият има характер на разписка. На основание чл. 7., ал. 6 ГПК отв.никът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд сумата от 50 лв., представляваща дължима държавна такса.

Така мотивиран, съдът

РЕВ.;А.;;

ОСЪЖДА „МВР“, БУЛСТАТ, с адрес: Г., ул. „Ш. с. № 29, да заплати на С. ЦВ. Р., ЕГН *****, с адрес: Г., кв. „Б.“, бл. 2., .. 2, ап. 6, на основание чл. 1.1, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, сумата от **1 020 лв.**, представляваща левова равностойност на полагаща се на ищеца и неосигурена от отв.ника храна за периода от 01.10.2020 г. до 1..06.12021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 06.07.2021 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 7., ал. 1 ГПК, сумата от **400 лв.**, представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „МВР“, БУЛСТАТ, с адрес: Г., ул. „Ш. с. № 29, да заплати по см.ка на Софийски районен съд, на основание чл. 7., ал. 6 ГПК, сумата от **50 лв.**, представляваща

дължима държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при С□.Е;ф□..;□.9;с□.А;□..;

р□.0;□.9;□.Е;□.D;□.5;□.D; съ□.4;: _____